

OPINIONS

Nº 74 - Any 2016

Un cant a la vida

Després d'escoltar la cançó on Julio Iglesias fa un cant a la vida, he volgut començar aquestes Opinions amb la lletra traduïda al català.

*["Jo canto a la vida, a la gent, jo canto a l'amor,
a un rierol, a un nen, jo canto a una flor.
Jo canto a aquesta gent, que lluiten per una il·lusió.
Jo canto al record d'un temps que no tornarà.
Potser tu no sàpigues, que canto pensant en el teu amor,
I el perquè he fet aquesta cançó.
De vegades em sento molt sol,
voldria plorar després de pensar que,
vaig ser jo qui va voler marxar.
Em falta el teu amor, que tant he desitjat,
però, malgrat tot...
Jo canto a la vida... jo canto a l'amor".]*

Una bonica lletra que convida a fer un cant a la vida.

Ha arribat la primavera. Temps de deixar enrere el mal temps, els freds, les boires... La natura es renova, la neu ha deixat de ser protagonista i s'ha convertit en aigua que llisca muntanya avall per donar vida als camps; els jardins s'ompliran d'aromes de flors, de cants d'ocells i els horts i els arbres començaran a donar els seus fruits.

Tot aquest esclat és un nou ressorgiment, és un cant a la vida que ens pot ajudar a deixar enrere l'hivern de la nostra ànima.

Malgrat els mitjans de comunicació insisteixen diàriament en un guirigall religiós, social, polític i econòmic arreu del món (dels quals casa nostra no queda exclosa) i que són els causants de: guerres, terrorisme, calamitats, estafes, abusos de tota mena amb conseqüències funestes de desmoralització que arriben a produir un gran desencís a petits, joves i grans; ¡¡No permetem que tot això vagi guanyant terreny a l'esperança, a les il·lusions i deixi petjada en el nostre esperit!! ¡¡Donem l'esquena a aquest món ple de maldat en què ens topem dia a dia i gaudim del bo que ens ofereix la vida!! ¡¡Contemplem la bellesa de l'univers; parem oïdes a la música; conversem amb amics; gaudim de la il·lusió de veure créixer un infant; fem possibles estones de pau a la vora dels qui estimem; deixem que actui l'amor...!!

Ben segur hi ha molts prejudicis socials o privats que ho poden impedir: la salut; la religió; obligacions imposades o que hem establert; poca força de voluntat o, el clàssic "ja no tinc edat per fer canvis... quin enrenou... que dirà la gent...".

¿T'has aturat a pensar que el món girarà igual el dia que no hi seràs perquè ningú és imprescindible i que, tot el desfavorable que vas emmagatzemant sense posar-hi remei et priva de fer un cant a la vida i d'engrundes de felicitat? ¿Per què amb ganes i una mica de valentia no arracones o fas "neteja" de qualsevol condicionament negatiu i comences de nou?

Viure alliberats de dependències pròpies i de l'entorn (sense negligir responsabilitats bàsiques), és una bona manera de crear una autonomia en la nostra manera de fer, i, malgrat rectificar no és senzill perquè requereix un acte d'humilitat i deixar de banda l'orgull i el pànic al "què diran", val la pena fer-ho, doncs és... ¡¡tan gratificant!!

Per contra, mantenir-se en la tossuderia de les pors i dels condicionants, és una manera còmoda, però pueril de viure i, un obstacle que impedeix gaudir amb plenitud de la vida.

¿Cal desapropiar moments que podrien donar una mica de joia?. El temps passa, i, el temps perdut, és perdut per sempre. ¿Deixaràs que aquells somnis que per un motiu o altre no han vist mai la llum quedin només en somnis?.

No ho facis. Posa remei al desànim. Lleva't cada matí pensant que has tingut la sort de despertar-te, i, fes cas del que diu en Serrat: "*Avui pot ser un gran dia, que l'aprofitis o que passi de llarg depèn en gran part de tu*". Una cançó que, tota ella, acumula un gran missatge.

Si transcorreguda la jornada, en el moment de ficar-te al llit, quan ve a la ment el bo i menys bo del que ha succeït durant el dia, creus que la teva vida és complicada i que per a tu el gaudir plenament de la vida és impensable; rebutja aquest pensament i procura agafar el son amb un somriure i amb la il·lusió que, a lo millor, demà, podràs fer realitat els teus somnis.

Epíleg

Potser per haver celebrat les noces de platí amb la vida i d'haver conviscut al costat de la mort durant molts anys sabent que, en un moment o altre, podia fer anar la seva dalla i tallar el fil que m'uneix a tot lo que estimo; fa que pugui mostrar-me tal com sóc vacunada contra l'estupidesa, xafarderies i llengües viperines, amb ganes de difamar, perquè creuen sortiran de l'anonimat, exhibint la seva mala fe i mediocritat.

He vist en moltes ocasions com la gent es complica la vida pròpia o la de qui tenen al seu entorn i accepten de mal grat la repressió, la rutina, el conformisme... i, alhora com: la senzillesa, l'espontaneïtat, l'alegria, la tendresa, les demostracions d'estima i la felicitat dels altres inspira desconfiança, resulta sospitosa, crea enveges i es tendeix a destruir, amb paraules o amb fets, a qui els sembla està fent... un cant a la vida.

Sempre he estat guerrera amb l'espasa enlaire a punt per la batalla i no m'avergonyeix dir que: encara tinc ganes d'assaborir la vida i, m'agrada despertar-me cada matí amb alegria deixant el "si no fos" ofegat sota el coixí. Però, malgrat no haver perdut ànims, els anys m'han donat serenitat i predisposat a la comprensió, al perdó, i que la meva "espasa", resti quasi sempre embeïnada, dins l'embolcall on es troben la prudència i l'amor. Dos atributs que m'immunitzen contra la infelicitat que pul·lula arreu, infectant ànimes i atrofiant cors.

Si la meva felicitat "incomoda" a alguns, que em disculpin, però, no penso deixar de cantar a la vida pel que pensen els altres. En ella, he trobat l'artífex per somiar, estimar, perdonar... i, en l'actualitat, fer o desfer, anar a llocs on hi ha una interpretació que val la pena gaudir-la sense que ningú ho pugui impedir, i, a no llegir llibres ni pamflets que han deixat d'interessar-me.

Acabo aquest escrit proposant que: no deixeu d'assaborir la vida i, quan la rutina us oprimeixi, deixeu parlar al cor... no us resistiu a l'amor... que sigui ell qui inspirei els vostres actes. Sense ell, res no té sentit.

Avui, "les musses", m'han inspirat començar aquestes Opinions amb una cançó d'en Julio Iglesias i acomiadar-me amb un poema de Pablo Neruda. Ell, millor que jo, expressa què es necessita per fer un cant a la vida i poder ser feliç.

El poema diu així:

*[Queda prohibit plorar sense aprendre,
aixecar-te un dia sense saber què fer,
tenir por als teus records.*

*Queda prohibit no somriure als problemes,
no lluitar pel que vols,
abandonar-ho tot per por,
no convertir en realitat els teus somnis.*

*Queda prohibit no demostrar el teu amor,
fer que algú pagui els teus dubtes i mal humor.*

*Queda prohibit no ser tu davant la gent,
fingir davant les persones que no t'importen,
oblidar a la gent que t'estima.*

*Queda prohibit no fer les coses per tu mateix,
tenir por de la vida i als seus compromisos,
no viure cada dia com si fos un últim sospir.*

*Queda prohibit fer fora algú de la teva vida
i oblidar els seus ulls, el seu somriure,
perquè els vostres camins han deixat d'abraçar-se.*

*Queda prohibit no buscar la teva felicitat,
no viure la teva vida amb una actitud positiva,
no pensar que pots ser millor, i que,
Fas tanta falta, que sense tu,
aquest món, no fora igual.]*

Si malgrat tot el que heu llegit, seguïu pensant que tot això és molt maco sobre el paper, però que la vostra realitat és molt diferent. Si en algun moment senti el buit interior que produeix el desànim ocasionat pels condicionants esmentats o per manca d'afecte o d'amor; suggeriria miréssiu l'entorn proper o llunyà, i veuríeu: quanta fam i manca de quasi el més indispensable hi ha pel món; quantes malalties incurables que fan patir a qui les té i a quins són a prop; quants abusos o agressivitat cap a desvalguts, infants, dones i gent gran que no poden defensar-se, quanta solitud i quantes altres afliccions... impossible d'anomenar-les totes.

Potser si analitzeu una mica tot plegat, arribareu a la conclusió de l'afortunats/des que sou i tindreu més ànim per fer... **Un cant a la vida.**

Maria Mercè Usón